

Veźměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

10 otázek pro ... Davida Urbance

Mgr. David Urbanec, advokát a insolvenční správce, zakládající partner advokátní kanceláře DUNOVSKÁ & PARTNERS s.r.o. s více než 25 lety praxe v advokacii. Specializuje se na oblast bankovníctví a financí, fúzí a akvizic, včetně komplexních finančních i korporátních restrukturalizací. Je aktivním členem mezinárodní právnické komunity, působí jako korespondent mezinárodní advokátní komory (IBA) a jako rozhodce Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR. Od roku 2016 je členem I. senátu rozkladové komise při bankovní radě ČNB.

1. Co máte na své práci nejraději?

Nejvíc si vážím toho, že moje práce má skutečný smysl. Každý případ je nový příběh člověka nebo firmy, kteří se dostali do situace, kde potřebují oporu a kompetentní vedení. Advokacie pro mě není jen řešení právního problému – je to služba, kde vidím okamžitý dopad své práce na životy lidí. Když se podaří věc dotáhnout do zdárného konce a klientovi se doslova uleví, je to pro mě potvrzení, že vynaložená energie nebyla marná. Spokojenost a radost, které pak u nich vidím, jsou pro mě jedním z nejkrásnějších momentů v profesi, zvláště když má daný případ i osobní rozměr.

2. Jak často Vás ve Vašem oboru něco překvapí?

Výhrad proti vybraným zákonům, ustanovením či soudním rozhodnutím samozřejmě mohu mít celou řadu, právo samotné mě však tolik nepřekvapuje, po tolika letech je to prostředí, ve kterém se pohybuji celkem jistě. Překvapiví ale mohou být lidé. Ještě poměrně často se setkávám s nedůvěrou v advokáty, s představou, že advokát je zloduch, v lepším případě pak zbytečný výdaj. A to překvapivě i v situacích, kdy dotyčný právě díky nedostatku právní erudice či životní zkušenosti narazil. A přesto i při dalších rozhodnutích a postupech volí namísto prevence raději improvizaci. Na druhou stranu je to i připomenutí, že mým úkolem je povědomí o právní profesi pozvedat a právo obecně popularizovat. Stále platí, že včasná rada ušetří spoustu budoucích problémů.

3. Knížka, kterou jste četl naposledy?

Stephen King: To. Čtu ji podruhé, s odstupem let, a je to jako číst zcela jinou knihu. V pubertě člověk vnímá hlavně atmosféru a děs. Dnes v ní vidím mnohem víc – kritiku americké společnosti, škodlivých rodinných vzorců, nenávisti, xenofobie, ale i tiché tolerance zla, které se nerodí z monstrózních bytostí, ale z obyčejné lidské lhostejnosti. Témata, která jsou stále (ne-li více) aktuální i dnes.

4. Který předmět byl na studiích Váš nejoblíbenější a proč? A který jste naopak neměl rád?

Měl jsem rád matematiku – do chvíle, než se z logických rovnic staly integrály a komplexní čísla, která mě definitivně ztratila. Ale zůstalo mi z ní to podstatné: systematické, logické myšlení, které je v právu k nezaplacení. A popravdě, já jsem neměl vyloženě neoblíbený předmět. Všechno mě zajímalo. Jsem tak trochu „houba“ – vždy jsem rád vstřebával nové věci. Ale dnes dokážu význam vzdělanosti ocenit mnohem více, než v době dospívání.

5. Proč jste se rozhodl stát právníkem?

Byla to původně spíše eliminace než plán. Prostě jsem realisticky vyškrtal všechny směry, které pro mě nebyly: chtěl jsem být pilot – ale to není cesta pro někoho, komu je špatně na kolotoči; medicína – noblesní profese, ale ten zápach dezinfekce by mne zničil; technika – rýsování nebyl můj kamarád, a tak to šlo podobně s ostatními obory.

Nakonec zůstalo právo, ekonomie a anglistika. Umět jen cizí jazyk a kulturu se mi nezdálo pro život dostatečné, přijímačky na VŠE mi přišly podezřele snadné ... tak na mně zbylo to právo. A ukazuje se, že jsem měl štěstí, byla to nejlepší možná volba.

6. Kdo vás v životě - pracovním i soukromém - nejvíce motivuje?

To je poměrně snadné. V soukromí jsou to mí nejbližší - je to moje základna, místo, kde čerpám sílu. Dělá mi dobře, když je vidím spokojené (i díky mému úsilí). To je obrovská motivace. V profesním životě je to vlastně stejné - důvěra klientů mě zavazuje i naplňuje. A jejich spokojenost s výsledkem a pocit, že díky mému úsilí mohou v klidu spát, to je to, co mě žene kupředu.

7. Čím byste byl, kdybyste nebyl právníkem?

Pravděpodobně učitelem. Když pomáhám dětem s přípravou na přijímačky, uvědomuju si, jak moc mě baví vysvětlovat principy, předávat znalosti a rozsvěcovat v očích překvapení nebo radost z okamžiku poznání či pochopení. Je to úplně jiný typ práce, ale založený na stejné věci: na lidském kontaktu a smysluplném vedení.

8. Kdyby pro Vás peníze nebyly vůbec důležité, co byste dělal?

Cestoval bych, mnohem více než dosud. Svět je fascinující svou rozmanitostí a já nemám jediné místo, o kterém bych řekl: „tam mě to neláká“. Baví mě poznávat nové kultury, pozorovat, jak lidé žijí, a rozšiřovat hranice svého pohledu na svět. Cestování je taková životní univerzita. Vlastně zjišťuji, že nejméně si rozumím s lidmi, kteří většinu (ne-li veškerý) čas strávili v Česku, nebo dokonce jen v perimetru vlastní obce. S lidmi, kterým chybí poznání a zkušenosti s lidmi z jiných kultur, světů a společenských vrstev, lidmi, kteří jsou nezlomně přesvědčeni, že jen to, co znají nebo dělají právě oni, je jediné správné.

9. Jací lidé Vás nejvíce dokáží rozčítit?

Část odpovědi je již v předchozí části, jsou to lidé omezení v poznání, ve zkušenostech, lidé, kteří poznání nehledají. Ne neznalost - ta je normální a lidská. Ale zatvrzelé lpění na názorech spojené s neochotou učit se a poučit se - to je pro mě vyčerpávající.

10. (Pracovní) konflikt, který Vám utkvěl v paměti. Jak jste ho řešil a co vás naučil?

Jednou jsem byl po jednání u Vrchního soudu fyzicky napaden protistranou. Bez varování, za to, že jsem vyhrál - prostě agrese v čisté podobě. Skončilo to rvačkou - v podstatě nebyl čas reagovat jinak. Nebylo to příjemné, ale potvrdilo to můj postoj: když vás někdo napadne, je třeba se bránit. Člověk si musí hájit svou integritu a nesmí dávat agresorům prostor, ať už jde o fyzický útok, nebo o nespravedlivý právní nárok. Vždy je třeba postavit se za sebe a své klienty nekompromisně. Poučení, kdyby se situace opakovala? Jednal bych stejně. Jsou okamžiky, kdy kompromis není na místě.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [10 otázek pro ... Michala Kunu](#)
- [10 otázek pro ... Pavla Staňka](#)
- [10 otázek pro ... Barboru Paclíkovou](#)
- [10 otázek pro ... Jana Jiráčka](#)
- [10 otázek pro ... Kateřinu Mikulovou](#)
- [10 otázek pro ... Martina Dančišina](#)
- [10 otázek pro ... Šárku Doležálkovou](#)

- [10 otázek pro ... Miroslava Různara](#)
- [10 otázek pro ... Vojtěcha Hanzala](#)
- [10 otázek pro ... Marka Netáhla](#)
- [10 otázek pro ... Barboru Karo](#)